

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: EFTERAAR

Citation: Drachmann, Holger: "EFTERAAR", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid64780/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Vorherre han hjælper! — og naar han ikke vil,
Saa kan det ogsaa være det samme;
Et Reb eller to, saa lade vi staa til
Og slippe vel som oftest uden Skramme.

Man skal klare for sig selv som en ærlig Gut. —
Den gamle der oppe bag Skyen
Han har nok at bestille og sjælden en Minut
Til overs for en Skipper fra Fyen.

Men naar jeg nu sejer saadan sagtelig hen
Og Vinden fløjter som en Finke,
Saa kan det nok falde, at jeg tænker mig der hen
Ved en rødmalet Dør med en Klinke.

Og saa trykker jeg paa Klinken og Døren gaar op,
Og der sidder En og strikker paa en Trøje,
Og det er min Tøs, og hun skænker i min Kop,
Og hun kysser mig og deler min Køje.

En Skude paa Vandet, i Havnen en Tøs
(Og Dorthe hedder begge med Ære).
Den ene ligger klar, naar den anden faar: Adjøs!
Se saadan skal en Skipperdorthe være.

Ved Børsen lægger jeg Skuden ind,
I Svendborg fortøjer jeg hos Mutter.
Skuden skænker Penge, naar Vorherre skænker Vind,
Men Tøsen kan skænke mig Gutter.

Og derfor er jeg glad, og derfor er jeg frisk
Og frejdig, som en Skipper kun kan være, —
En Krabbe er dog aldrig saa god som en Fisk,
Om Fisken ogsaa lugter lidt af Tjære.

EFTERAAR

Raslende mod fugtig Jord	Ingen Fuglesang i Luften,
Faldt det sidste Blad fra Grenen;	Ingen Kvidren blev tilbage,
Tom og øde staa nu Scenen,	Nu kun Markens sorte Krage
Blottet for sit Blomsterflor.	Skriger høst i Aftenstunden.

Stod da Scenen her en Gang Smykt med ny Dekorationer, Blomsterhækker, Løvbalkoner, Skovens Søjerække lang? Gik jeg da paa disse Stier, Saa' i Luftens dybe Strømme Lig en Svane Skyen svømme, Hørte Fuglesymfonier?	Husker Du, da Maanens gule Skive over Skoven traadte, Ved sit Lys det Blik forraadte. Som Du søgte mig at skjule?"
Sprang her Hjortog sprang her Hind, Dufted Høet sødt fra Mosen, Strejfed under Hybenrosen Varme, milde Pust min Kind? — Alt forandret. Tjernehækken Drysser sine gule Blade, Der er Rim paa Markens Flade, Der er Natteis paa Bækken.	Husker Du det? Nej, for sandt Maanen skinner ikke længer, Romeo med Næbet hænger, Sommerminderne forsvandt, Lukt er Havens høje Gitter, Ingen Fodtrin over Gruset, Ingen Genlyd mer i Huset, Udenfor jeg staar og titter.
Selv jeg som en husvild Aand Paa de gamle Støder vanker, Føler under Vemodstanker Brystet svulme mod min Haand, — Som en Gøgler, hvis Kulisser Gik itu, da, ak forgæves, Hav fra Jorden vilde hæves Ved de skrøbelige Trisser.	Efter Sol og Sommervind Har jeg rettet mine Planer, Jeg har hejset Godtvejrxfaner Smykt med Løv af Bøg og Lind, Jeg har bygt paa Solskinssiden En Kottage skør og spinkel, Aaben, luftig, fuld af Sprinkel — Og nu kommer Vintertiden.
„Husker Du i Somrens Tid, Da som Romeo jeg sværmed, Da min Læbe Din jeg nærmed, Da Din Røst var blød og blid?"	Høstens Storme holde Hus, Somrens Minder lyse, glade Hvirvies nu i gule Blade Over Gangens hvide Grus. Jeg har bygt paa Solskinssiden En Kottage skør og spinkel, Aaben luftig, fuld af Sprinkel — Og nu kommer Vintertiden.

DET SICILIANSKE ÆSEL

Dets daglige Gang var adstadig og pæn.
Det trippede smaat paa de stilkede Ben,
Og lytted med Ørene store.
Og fordi det havde saa lærd Manér,
Halvt som en Præst, halvt som en Barbér,
Blev Æslet kaldet: Dottore.